

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

kan därifrån afhämtas. Om priset med mera sås
underrättelse hos Herr Anders Barthengren.

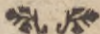
En ny chaise, målåd och hängande på remmar,
är til salu: närmare underrättelse gifwer Sadel-
makaren Edberg.

En spannemåls-wind utbjudes för hyra af Herr
And. Winberg Johanson på Sillegatan. På samma
ställe lemnas och underrättelse om en Köpmans-be-
tjent, hwilken förstår fram- och gros-handel, och
åstundas condition härskådes. Betjenten är ledig,
samt af god frägd, och recommenderas af förra
Parronen.

Et litet knyte, med innesluten natthabit, är fun-
net på Kongsgatan förleden onsdags-afton, och kan
återfås, när ägarinnan, som kännes wid förlusten,
wederbörligen anmäler sig, där dessa wigtiga ny-
heter inlemnas.

En liten hynda, förhårig, och hwit til färgen,
men svart öfwer rygg och hufwud, är förkommen,
ägaren til orrolig saknad; hwarom mündteligen,
om någon återställer synbet.

Concerterne för detta år taga sin början näst-
kommande Tisdag, eller den 3 Nov. kläcka 5 efter
middagen, och hållas uti rummet midt emot Auc-
tions-kammaren. Enkla billetter för hwar afton
finna mot 2 Dal. Smt erhållas, både på beursen
och wid ingången. Däremot kosta ständige billetter
för hela sessionen, eller för fjorton gånger, allena
12 Dal. Smt, och såljas på beursen. Tid och
dag til de följande concerterna skal för hwar vecka
gifwas wid handen.

Götheborgska Magasinet.

Lördagen, den 7 November 1761.

Slutet af Tankar öfwer min dubla
Femstyfwer.

Mina resor woro många och ledsama, at jag ej
orkar upräkna dem alla. Jag kom bort i
landet, och brukades i allahanda små ärender; til
exempel: En bonde stökade mig på et Apotheque,
och fick intet för mig annat, än upstorkat caffe, blan-
dat med dyswelsträck, hundeträck, och litet sinkel.
En annan gaf mig åt en Fogsbetjent, i hwars
ficka jag låg och grät, emedan man wille inbilla
mig, at jag war ute och qwistade Fog. Men om-
söder kom jag en Smälänninge til del för smör.
Han såg på mig med en så blid uppsyn, at jag
märkte den agtning, han hade för mig. Nu,
tänkte jag, blir jag myrtig; men där råfode jag
utur affan och i elden; min gubbe förwarade mig
i sit Skåp, där jag fan en hel hop af mine bröder,
tillika med större mynt. Om jag gladdes at se
dem, så blef jag bedröfwad öfwer deras berättelse,

at wår ågare wore en man, som åldrig wille slåpa ut en enda af sine fångar. Wi låge där någre winttrar, och slåpet fördrötes ofta. Åndteligen blefwe wi en morgon, innan Solen upgick, om högsta sommar-tiden tagne utur slåpet; och wi sågnade oss, at slippa fångellet. Wår husbonde bar oss åt sin kornlada, proppade oss i et koppar-fåril, och gråfde oss neder i jorden. Den barbaren låt oss ligga i några år, då omsider wi om mörkesta natten blefwe uptagne: jag kände en kall hand, som rörde bland oss, och hörde et klingrande, utan at kunna begripa det ringaste af åtsamman. Wi blefwe lagde i samma ställe tillbaka, och det hände åfwen så följande natten, då wi omsider hörde en knall, och därmed föll något öfwer oss. Wi wore alle i en obeskriflig håpenhet; men i dagningen kommo två unge karlar, som lyfte up en död kropp i sin fulla swępning, hvilken legat på oss halfwa natten: de togo oss med en glad bestörtning up, och burde oss in. Den ene tog några af oss med sig, och jag kom wid denna glada förråtningen i fickan på en Tings-strifware, där jag ej långt efter fick weta sammanhanget. Den gamle bonden, som gråfwe oss i jorden, hade två söner: när han orkade ej mer resa, passade han tiden, då de wore borta, at gråfwa neder sine penningar: han måtte hafwa tänkt, at sönerna skulle åfwen så litet gynna honom en förnögd ålderdom, som han gynnat oss wår seihet. Gubben hade åndteligen blifwet stul och fångliggande; sönerna hade bedt honom med tårar, at han skulle berättat dem, hwar penningar

ne wore, och unna oss at komma i deras händer, som wore des endaste arsingar. Gubben, som åldrig haft antingen gagn eller glädje af oss, wille hwarken dö eller tro, at han skulle så snart ifrån oss; han nekade intil slut, at han hade penningar, och med denna redeligheten slutade han sin usla lesnad. Sönerna harniades mer än de sorgde, och gingo i samråd, hwad de skulle göra; den ene gaf et råd, som war tofugt, och doch lyckades. Gubben, sade han, har gråtwe ned penningarne, och får intet ligga i sin graf; han måste spöka på det stället, där stätten ligger; wi wille binda en bjelra i nacken på honom; ingen kan se hånne: ty han ligger på ryggen i sin kista; men när han spökar, kunne wi höra hwar hån kommer. Sagt och gjort, innan gubben blef begrawen och likölet drucket. Om midnatten hörde drängarne bjelran, hon gick åt kornladan, där ringlade hon et par timar, til des han klingrade tillbaka. Hwad skulle nu vidare se? De rådgjorde andra gången, och bestodo at ladda en bössa med kulor: de gingo om åf-tonen; och lade sig på lojen: gubben kom med sin bjelra, de hörde med glädje klangen af oss, då han worde ibland oss; slut, sade den ene til den andre, det smell, och bågge drängarne trängdes i loje-dören; de tilbragte det öfriga af natten mellan sträck och wåntan; det dagades, de kommo i kornladan, och man kunde se deras håpenhet, då de blefwo warse sin döde fader. Det första de gjorde, war at lösa bjelran utur hans hår; de lyfte honom undan, lade honom bredewid, och betåkten med

halm: hårpå samlades wi så grant ihop, at ingen blef liggande qwar; de buro oß in, och strax efter blef jag bortförder.

Nu hade jag humret til en tåmelig wacker ålder, och aldrig waret i någon handlandes hand, hwilket jag likwål alltid önskat. Min nye Herre kom at resa til staden: han hade en piga, som tjente hos hans Herre, och war beshynnerligen tjenstwillig mot Pristwären: denne gaf mig bort för et mösseband, och jag trodde nu, at min rätta lifstid skulle börjas; men jag fan elstör så af mine bröder hos honom. Jag frågade efter ordsaken, och fick til swars, at de meste woro reste til Dyfland. Härwid förfråttas jag, och fruktade, at om jag fickas dit, skulle Catholiquerne känna mig igen, oagtat alla mina förklädningar. Och som jag förut waret i Klåster, ja sutet i tåen på en helig bild, och sedan faller af, kunde jag blifwa dömd at brännas lefwande. Jag berättade detta för en af mine kamrater; han log och bad mig wara sorglös. Du har wål rätt, sade han, at om en Jesuit får dig imellan händerna, så kunde han genom sina trollkonster känna dig igen: ty desse tyckas hafwa nu förhårat hela Europa; och ehuru de synas wara trykte, må du likwål agta dig för Civita Vecchia, där de nu hafwa sina rådplågningar. Men så länge wi äre så få hos vår husbonde, hafwe wi ej at frukta för någon långresa; och efter all liknelse lärer han knapt utleswa den tiden, då wi blifwe så många, at han kan sticka oß ut. Jag blef et par dagar därefter aldeles befriad från denna fruktan;

Om 1733

7. mids

ty Köpmannens piga war buden til et bonde-bröllop, där hon skulle gifwa brud-stänk; hon fick svra af oß til denna betjeningen, och jag hade den lyckan at komma med. Den nye ägaren behöfde korn til utsåde, och jag kom sålunda til en förmögen bonde. Nu fruktade jag för samma öde, som hos min spökande gubbe; emedan jag fan en hel hop af mine bröder, hwilkas kläder woro grönsfärgade; men då min husbonde skulle Juledagen gå i Kyrkan, tog han mig med sig, och lade mig på altaret, där jag ingen fan af min slägt, och sålunda är jag kommen hit.

Jag glömde berätta det, som wår sotswande frände höll på at förebrå mig, och jag omögeligen kan begripa, huru han wet, så wida det ej kommer af en antipathi, den ingen kan beskriwa, men finnes ändå. Jag war kommen i en hurtig Adelsmans händer, som hade et nog litet stycke land at lefwa utaf; men war en berömlig landtman. I grantaget bodde en fattig affledad soldat, hwilken war illa halt, och likwål stark arbetare. Jag gick nästan dageligen imellan desse, och blef brukad wid dikningar öfwer et helt år: arbetskarlen fick mig om qwällarne, och Herren fick mig igen om morarne för mjöl, kött, mjölk och annat, som kunde tjena til föda för hustru och fyra barn. Här war min tjenst en af de hederligaste, jag wänfur hatt. At föda en liten fattig famille, och upodla et stycke land, alt detta war i mit tycke at göra nytta. Ingen kan tro, huru min Herres egendom blef förbättrad: han war i et stånd, at han kunde le at alt

1733

bullet,

buller, och med sin Fru glädja sig af jorden, utan at wara sal för wällustar och äresyrigher. Jag bekänner, at jag skulle söka en sådan tjenst ännu, om jag weste, hwar hon stode mig öpen.

Et wil jag lägga til, och omtala den häpenhet, jag råfde uti, när jag nys war sluppen utur min graf. Jag tror aldrig, at Niddaren Lars Kasse wafnade med större häpenhet utur sin dwala. I weten, mine wänner, at man efter wårt antal stäligen måter et rikes wälmåga; det är sant, at min råf war tåmeligen smutsad, när jag kom i Zingebriwarsens tasta; men jag san där en hop danekar, som sopade mig så pas ren, at jag kunde passera bland folk. Jag förundrade mig wäl öfwer deras höflighet, och at de til sådant antal gjorde mig den tjensten; ty sällan hade jag waret i brunråckarnas sällskap, utan tilförr hade alltid mine hwitklädde slägtingar gjort mig den tjensten, och jag dem tillbaka. Men min förundran öftes, när jag hörde, at Köpmannen tog mig emot för tjugu styfwer, och sedan jag hos honom kom at råfa minne bröder, af hwilka undertiden en eller annan togös ut, at wara marqueurer om afstnarne, så hade wi altför ihjelsiga bewis om stor fattigdom i landet. Jag blygdes at hafwa så stor tjenst, och at commendera 60 rundstycken, då jag war i min fulmagne allena corporal öfwer 30, fast jag altid haft et par man öfwer stöldigheten. Jag hade werfeligen lust at resa ut, särdeles til Amsterdam, där jag torde råfa många af mine bröder; men jag är utom stånd, at så fatt på någon, som warer där, och kommet hem igen. Min

Min gamle Piecenberg, han som har så mycket grof mineral i lifwet, började härrå at hosta så starkt, at jag ej weste, om han hade mer at berättat; och jag nödsakades at lägga honom neder: men jag wille ej inquartera honom hos den urrelige Pomerinken, utan stack honom neder i en låda, där han hwilade någre dagar. Jag fick åter i sinnet at taga honom up, och fråga efter mera nyt; men jag förundrade mig, då jag lagt honom på bordet, at han började storfratta. Huru nu? sade jag; han föll mig i talet. Jag wet ej, huru min Herre stack mig neder här om dagen: jag föll in i en plåtsedel, och där bredewid låg en dubbel stant: alle desse började larma, och den omtalte Pomerinkens uptåg war narri emot denna tråtan. Jag har ofta hört, at om de store och nyttige hundarne woro så arag, som små rackor, så kunde ingen begå sig. Jag hörde aldrig maken buller. De talade högt om allehanda . . .

A. 3 . . .

Sansfärdig Spöke-Saga.

Hvem har icke ifrån sin barndom hört historier om spöken? Mången frattar åt dem, och merendels ej utan orsak. Somlige ligga gerna uti enstiga rum, utan närwaro af annat folk; och til denna clåg hörer Författaren af följande saga.

Jag har aldrig nekät spöken wara möjliga; jag har ej heller wågat bestrida werfeligheten af en sak, som hela werldens öfwerens-stämmande berättelser

stadfästa. Omfider har jag af egen förfarenhet wa-
ret så lyckelig, och funnet, at det man kallar spöken,
är ingen chimäre; lemnar dock därhån, til hwar
classen uti Metaphysiquen, eller kanske Morosophien,
denna sort af andar bör hänföras; men följande
händelse wet jag af egen förfarenhet:

År 1746 bodde afledne Skräddaren Lars Israels-
son, tillika med des hustru, Jbba, på mit ryttare-
torp, hwilket är beläget wid almänne landsvägen
från Götheborg åt Carlscrona, en sjerdedels mil
norr om Björlanda gästgäwregård, i Sätilla so-
ken, och heter Kärryggen. Den tiden beklagade
sig mannen, at han understundom war oroad af
spöken; begärte fördenskul, at få flytta sina hus på
en annan plats, i hopp, at därigenom slippa denna
obegripligheten. Jag log däråt i början. Han
förmånade flera gånger sin förra begäran, och jag
log ännu mer, bedjande honom ej bry sig om stråk
och löfliga inbillningar.

Til at öfvertyga mig om werkeligheten, hel-
sar han på mig om wintren, imellan 1749 och 50,
och bad mig alswarligen, at komma i des hus, och
sjelf höra på spöket, som icke wiste sig i någon sju-
lig gestalt. Härpå swarades, at han skulle åter-
komma til mig wid wvfallen snö, hwilket han och
estertom fort efter. Jag tog därpå med mig en
god man, som ännu lefwer, reste til Skräddarens
hus, och wid god lura lade mig på bänken at so-
wa, med anmodan, at han wäcker mig, om spöket
hördes af. Jag war knapt insomnad, förän man-
nen begynte med sagta röst helsa på mig: Husbond-
de!

de! husbonde! hören j något? hwarwid jag wa-
nade, och trodde mig höra en hackespik hacka utan
för i den wäggen, där mannen och hustrun låge.
Jag steg därpå strax up, och uti en åfwen så ogrun-
dad, som hästigt öfwer, besalte mannen och hustrun
at gå utur sängen. Jag begynte därpå i hästig-
het tala om 18000, och mana spöket at insinna sig
i stugan, at tala med mig om husbondetastet. Men
här blef ingen duell utaf: antingen spöket icke tor-
de eller ej wille antaga utmaningen inom huset,
jag skulle sagt inmaningen. Härpå lode jag mig
i sängen öfwer nog förbitrad, men utan ringaste
rädohäga. Den andelige hackespiken fortsfor imed-
lertid, at hacka och packa utan på wäggen, hwar-
på jag med min högre pekefinger begynte packa
emot innan til på samma ställe, som jag tykte mig
höra honom utantil. Hackspiken förtörnades där-
öfwer, och slog några grusweliga slag utanföre,
såsom med en stor klubba, så at jag icke annat trod-
de, än huset skulle gå omkull, hwilket jag öförfä-
rad med lika så många slag med hälen i wäg-
gen beswarade, så at här wänade stöte för stöte.
Därpå gick jag ut til at efterse uti den mysaine
hön, em där funnos sporr efter människjor eller
andra djur, hwilket ej slog in, och således blef
jag därom öfvertygad, at häruti war något öf-
wer- eller utom-naturligt. Efter den tiden in-
fan jag mig på samma ställe wid wvfallen snö
treenne gånger, då jag altid fick höra min hackespik,
som brukade samma slag, som tillförne. Sista
gången jag war där, blef comédien öfwermåttan
rolig.

rolig. Jag lade mig uti sängen, efter wanlig-
 heten, och så snart eiden i spisen kolkade, begynte
 spöket kasta fram til sängen, där jag låg, åtskilli-
 ga meubler, såsom til exempel en båt, som wäl-
 tes omfull, m. m. Detta roade mig; och jag
 kunde ej mistänka min syn, då jag med egna ögon
 såg en grey grepe af två länker, så rak, som en så-
 dan grepe kan wara, dansa fram åt golfwet,
 och lägga sig neder wid sängen. Därpå befa-
 lte jag en i huset warande piga borttaga de fram-
 kastade saker. Detta skedde ej förr, än en hop tal-
 rikar, solwä-käppar, m. m. åter framkastades.
 Pigan fick ny befallning, at stiga up, tända stickan,
 och borttaga de framkastade waror. Tredje gån-
 gen blefwo en hop flarswor med annan bråte af
 ugnen mig tillstuckade; men som jag ledshade wid
 leken, brydde jag mig ej därom, utan lade mig til
 en alswarsam sömn. Jcke desmindre hörde jag
 flera gånger om natten, huru spöket huserade kring-
 om de 3 sidor af huset, som stodo uti en källgård;
 och om morgonen sökte jag efter människjo- och
 djur-spörr, men såfångt. At jag taget wid dessa
 tilfällen alla människliga och möjliga steg, för at
 ej blifwa bedragen, och at fruktan eller råddhåga
 den tiden waret så långt ifrån mig, som den södre
 ifrån den norre polen, behöfwer jag ej widlyftigt
 omorda. Slutet blifwer det, at något, som hos
 kåringar heter spöke, är fulkomligen werkeligt; ehuru
 jag icke kan afgöra, antingen det är ondt eller
 godt, och mycket mindre skylla den sadren djefwul-
 len för all sådan galenskap. Kanste här gifwas
 några

någre neutralt andar. In bör jag tillägga, at
 denna min berättelse kan och skal wid påfödran fyr-
 kas med 50 eller 60 ännu lefwande witten.

Länsmannen Skog, som ännu lefwet, reste se-
 dermera til samma torp i samma ärende, lade sig
 i samma säng och på samma ställe, som jag legat,
 med tobaks-pipan i munnen, i full förtrostan, at
 ej få höra af något spöke. Men des tanke slog
 honom felet, i det en hop flarswor och trasor kom-
 mo flygandes utur ugnen, och slo:ro sänder des pi-
 pa; hwarpå han reste sin wäg, och gaf spöket Dia-
 bolorum. Til detta sednare är jag dock icke åsy-
 nå witne, utan har det af andras berättelse.

S. S. S.

Swad Nytt i Staden?

Korta Stads-nyheter.

Götheborgske Wexelcoursen.

Onsdagen, den 4 November.

London	- -	69 $\frac{1}{2}$	- -	Dal. R:mt.
Amsterdam	- -	65 $\frac{3}{4}$	dubbel uso	M: f R:mt.
Hamburg	- -	69 $\frac{1}{2}$	- -	M: f R:mt.

Ankomne äro Skepparne Arfwed Liedberg ifrån
 London med packhusgoods, Martin Miesner från
 Ham-

Hamburg, och Johr Cockle från Bremen med barlast, T. Janneter från Amsterdam med tunneband, Claas Claafen från dito med mursten och tafpannor, Jacob Jacobs de Groode från Harlingen med mursten, Dlof Andersson Wik från St. Ubes med salt och frukt, Michel Smitt från Crofwik med salt, Jan Vartels från Amsterdam, och Anders E. Berg från Fridrichshall med barlast.

Utgångne äro Skepparne Npe Jerses, Gosse Jochems och Hebe Harmens til Amsterdam, Niolof Elders och Christopher Hasselman til Hamburg, äfwen Ludwig Ahlbotten til Bilbao med Ntindiska waror och järn, och John Murton til Angeland med järn.

Helsingör. Den 27 October gingo härigenom Skepparne Pehr Gadd från Götheborg til Nyköping med sill, John Jenkins från Hamburg til Stockholm med barlast, Peter Camerath från Amsterdam til Stockholm med styckgods, Matthias Norman från Amsterdam til Stockholm med styckgods, och Nicot. Stenman från Stralsund til Götheborg med barlast. Den 28. Nils Swensson från Marstrand til Norköping med sill, Johan Joseph Frink från Götheborg til Stockholm med sill, Fransius Siennet från Stockholm til Hull med järn, och Dan. Christ. Zicherman från Amsterdam til Carlscrona med salt. Den 29. Matth. Ahman från Stockholm til Lemerpool med järn. Den 30. N. G. Zistulater från Stockholm til Irland med järn, J. H. Wyth från Wisby til London med spiror, och Sam. Jr. Sedergren från Carls-

hamn

hamn til Lissabon med bräder. Den 31. Sören Hultin från Wismar til Götheborg med gryn. Den 1 November. Wulf Boyssen Smitt från Wolgast til Cadix med stäfwer. Skepparne Matth. Norman och Pet. Camerath från Amsterdam, ämnade til Stockholm, äro ännu för contraire wind utom castellet liggande.

Små Kyrko-tidningar.

I Swenska Församlingen äro ifrån den 29 Oct. til den 4 dennes födde 3 Gosse- och 2 Flickobarn: Wigde Herr Nils Holm och Jungfru Ingeborg Helena Roth; Timmermannen Dlof Börjesson och Enkan Christina Was: Döde Handelsmannen Lidbohms hustru, Anna Greta Muhr, strax efter barnsbörden, 1 Gossebarn af tröstlen, 1 Flickobarn af feber, och 1 dito af slag.

I Lyfka Församlingen födde 2 barn.

I Kronhus-Församlingen födde 5 barn: Wigde Wolontairen Dlof Hallberg och Maria Norling, Soldaten Dlof Hallström och Elifa Bengtsdotter: Döde affledade Soldaten Arfwid Hake, 66 år gammal, af slag, Hustru Caissa Ekelund af wärk, och 1 barn af slag.

Saga.

En Bos, som bodde uti Fogen,
Och drucket mycken menlös blod,
Som redan war i ondskan mogen,
Wid Jofurs offer-tempel stod.

Et

Et bärn han uti samnen bar,
När han sin Gudsdienskt ännat göra,
Men fick med fräck och häfvan höra
Från helgedomen detta svar.

Du menar wäl, at mig bedraga
Med sagert och med lånat sken,
Samt at jag skal et offer taga,
Som lutar utaf blod och ben.

Nej icke så; ty jag är Gud,
Min grundlag är, at ofskuld hägna,
Men låta eld och swafwel regna
På dem, som kränka mina bud.

Dico.

En Gubbe, ond och twär til sinnes,
Til ingenting sit bifall ger.
Han sel i bästa gerning ser,
Han häfwer alt, som grundat finnes.

Hans mata, och hans ende Sen
För rådsfa tyfste gå i stugan.
På wäggen tål han icke flugan,
Men jagar hånne bort i wrån.

En fluga, illa klämd och slagen,
När hon på pannan satte sig,
Mot Gubben swär et jätte-krig,
Och rustar sig den samme dagen.

Hon några myggor med sig får,
Ifrån den nästbelagne lunden.
De nalkas huset af konstlunden,
När Gubben mer ej tråta vär.

Han

Han sina ben til hwila lade,
När våra myggor smyga in:
De rasa i det frumpna stin,
Som redan många bulor hade.
Med flere plår det litfå gå,
Som alt i ogjort wäder klippa,
At de ej minnesbeta slippa,
Ja, minsta djur til bödel få.

B.

Tankar öfwer Ödet.

Skal jag öfwer ödet klaga?

Skal et namn mig så bedraga,

At det ting, som intet är,

Får föröka mit besvär?

Skal förnuftets rutna frycka

Häga mot imbillad syn?

Skal jag - nej! bort öde, lycka!

Händer, ögon, up til syn!

Hjerta, du som wille tankar,

Slit i sönder tvecks länkar,

Hindra ej de tankars lopp,

Som til högden ärna opp.

Tankar, som til Himlen fara,

Kysa wishets spiran där,

Rinna endast rätt förklara,

Hwad som galet synes här.

Kund.

* Desse versar har en af Stadens ärade, men framled-
ne, Domprostas, fattat i pennan.

Kundgörelser.

Hos Herr Johan G. Lange, den äldre, finnes M. Scribes Sanna Christendom, eller utdrag af des Själe-Skatt, i 8vo, inbunden, til salu för 4 Dal. S:mt.

Et parti grått papper, af 50 ris, i Dal. 16 öre S:mt rifet, är til köps, hwarom underrättelse fås där Magasinet tryckes.

Samtelige härwarande Interessenterne i Grönlandsta Compagniet, täckas sammantråda nästkommande Tisdag, eller den 10 November föremiddagen kläcka 10, på Rådhuset i lång-Kammarmaren, at samfält öfwerlägga om en och annan omständighet, rörande Compagniet; de utelöfswarande få wara nöjde med hward de närwarande då affluta.

Skulle någon uphittat en Banco Transport-sebel på 1000 Dal. R:mt uti någon bod den 23 eller den 24 sistledne October, den samme täckes annåla sig emot hederlig wedergållning hos waktmästaren Mostander på lands-Cancelliet, och där underrätta sig om rätt ägaren.

Åf den saltladningen, som ankommet med Skepparen Nof Andersson Wijs ifrån St. Ubes den 29 October, kunna större och mindre partier bekommas, och om priset fås underrättelser hos Herrar Wilson och Hall; åfwen hos Måtlaren Egmond.

Den 10 dennes, och framdeles hwar Tisdag, fortsättas concerterna på wanlig tid och ort. Enåla Ålleter kunna fås wid ingången, och bågge slagen på Rådstuga-källaren.

Götheborgska Magasinet.

Lördagen, den 14 November 1761.

Sdegnoso.

Haf den godheten, at hjelpa mig til en stark concert: en orchester af många hundrade stämmor. I hward smak? Åter en Murki? Jag är lika nögd: allenast Sdegnoso, eller huru det heter, när man klinkar, och harnas på det långsamma wiset.

Jag tykte, at många roade sig, när min gamle Asser Puttingswant upförde sin murki; och nägre trodde, at Asser borde blifwet nämndeman til at börja med; men denne gången tål jag ej, at någon strattar. Jag wil hafwa allesamman, som accompagnera, i en sorgelig stålning, och alle åhörnarnes hjertan afswarsama. Enst nu, hör på.

Jag arme man! har lidet skepsbrott. Ingen sillebåt har jag, som ej kunnat brukas, när siller gådt til. Ingen skåhund har skadat mina nät, ej heller hajen åtet min torst. Men jag har ändå lidet skepsbrott. Och det som är wårre, jag lårer